

som er opløst, maa vel slaas fast i Skrift — men deraf synes mig ikke at følge, at Mundtlighed i den Grad skulde udelukkes, som det synes at fremgaa af § 10; i alt Fald staar der i § 10, at alt, hvad der passerer, alt, hvad der af Parter og Vidner udfiges, skal føres til Protokols. Der siges absolut mellem Nar og Dag haade af Parter og Vidner en hel Mængde Sludder, rent ud sagt. Og saa at skrive i Loven: alt, hvad Parterne og Vidnerne sige, skal føres til Protokols, synes mig ikke rigtigt. Det er naturligvis heller ikke Meningen. Jeg vil sige: kunde man ikke inarere saa et System, hvorefter blot det nødvendige skriftlige Grundlag var konstateret i Protokollen eller paa anden Maade. Der haves jo dog Appel fra Domstole, hvor der er mundlig Procedure, i alt Fald til en vis Grad. Der er for Eksempel ikke nogen som helst Banstellighed ved at appellere en Sø- og Handelsretsdom til Højesteret, uagtet det siges, at der er mundlig Procedure. Denne Mundtlighed er nu ganske vist ikke meget gennemført, men der er dog den mundtlige Slutningsforhandling, som jo ikke er noget daarligt Moment i en saadan Sag. Det forekommer mig, at noget lignende maatte man kunne komme ind paa ved Konsularretterne, at man lader Parterne ende med en virkelig mundtlig Slutningsforhandling, efter at Hovedpunkterne i Proceduren ere slaaede fast. Indsigelser og Benægtelser pointerede i skriftlige Aktstykker, en mundtlig Forhandling for Konsulen eller de Meddomsmænd, der er Tale om. Derved tror jeg, at man langt bedre vil ramme Parternes Interesse; i Særdeleshed naar man udelukker Sagførerne, tror jeg, at Parterne ville staa sig bedre derved; thi dette med væklende Indlægsskrivelser er noget, som Parterne ikke holde af — det er i Reglen en Specialitet for Sagførerne.

Jeg henstiller til det eventuelle Udvalg at tage under Overvejelse, om Bestemmelserne i § 11, der omhandler Gebyrer, og hvad der skal betales ved disse Rets handlinger, ere heldige. Der siges, at der ikke maa betales mere, end efter de for Retsplejen i Kjøbenhavn i 1ste Instans gældende Takster, og at Rets handlinger, for hvilke der ikke her i Landet betales, af Konsulerne maa foretages uden Betaling. For det første ere Pengesforholdene jo ganske anderledes i andre Lande end herhjemme; dernæst paalægger man Konsulerne et meget betydeligt Arbejde og saa vilde det dog være rimeligt, om man ogsaa sørgede for, at de fik et passende Bederlag derfor, særlig, da det maa antages, at de Folk, der ville søge Konsulernes Hjælp, ere bedre situerede end Folk herhjemme, og

Gebyrerne virkelig ere saa smaa, at de ikke kunne siges at være noget passende Bederlag for det Arbejde, der udføres af de paagældende.

Hvad Konsulernes Øvrigheds- og Politimyndighed angaar, har jeg ikke andet at bemærke, end at jeg synes, der i denne Lov under § 12 burde meddeles Konsulerne — under visse Forudsætninger, maaste med tiltagne Meddomsmænd eller Raadgivere — Bemyndigelse til at foretage Udvisning fra sit Distrikt af den paagældende Danske. Det er jo ikke det samme som en Landsforvisning herhjemme. Der er for Eksempel i et eller andet asiatisk Land en dansk Koloni, der til en vis Grad maa staa fast og kraft med hinanden, og saa kommer der en dansk Uroftifter, som fordærver Tonen og gør Skandale og ikke vil lyde Konsulens Advarsler. I saadanne Tilfælde tror jeg, det vil være meget praktisk, om Konsulen faar Myndighed til at sige til en saadan Person: Under saadanne Omstændigheder kunne vi ikke beholde Dig her — naar Du opfører Dig saaledes, kunne vi ikke længere have Dig her.

Jeg anbefaler altsaa Sagen til en omhyggelig Prøvelse, idet jeg i øvrigt tror, at det Grundlag, der er givet af den ærede Minister, er overmaade godt; blot mener jeg, at visse Enkeltheder muligvis kunde formuleres noget bedre.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal først med Hensyn til Spørgsmaalet om dette Lovforslags Forhold til den gældende Ret bemærke, at faktisk er det jo nok saa, at Konsulerne have dømt i de enkelte Tilfælde, hvor det har været nødvendigt. Man maa ikke opfatte Forholdet saaledes, at dette aldrig er indtruffet, thi der har været saadanne Tilfælde, og i disse har Forholdet været det, at de faktisk have dømt, men de have ingen Lovhjemmel haft for det, idet jeg nemlig gaar ud fra, at den Omstændighed at Traktater forbeholde Konsulerne en Myndighed til at dømme, egentlig ikke er tilstrækkelig til at give dem Hjemmel dertil; dertil maa udfordres en dansk Lov, som den traktatmæssige Bestemmelse kan slutte sig til, og i Kraft af hvilken den kan bringes saaledes til Anvendelse, at Konsulen faar denne dømmende Myndighed. Der har ogsaa været Tilfælde, hvor man har været ikke saa lidt i Forlegenhed med, hvad man skulde gøre. Jeg tror nok, at disse Spørgsmaal ikke saa ofte ere opstaaede i civile Sager, idet man har betragtet Konsulernes dømmende Myndighed som noget, der kunde støttes til Forordningen af 4de August 1824 § 4, direkte eller i alt Fald analogt. Det